

“Spriedzes un mistikas meistare Kristīna Olsons atkal ir klāt ar jaunu stāstu, kas biedēs un aizraus jaunos lasītājus.”

www.salomonssonagency.se

“Kristīnai Olsonai lieliski padodas radīt aizraujošus spoku stāstus spriganiem jaunajiem lasītājiem. Lasīt viņas grāmatas ir kā sēdēt pie nometnes ugunskura un klausīties spoku stāstus. “Tukšās pils noslēpums” noteikti kļūs tikpat populārs kā citas Olsones grāmatas.”

Litteraturmagazinet

“Spokains un dramatisks stāsts, kas aizrauj un nelaiž vaļā. Olsons raksta, kā vienmēr, ārkārtīgi sparīgi un iedarbīgi, meistarīgi aprakstot vissīkākās detaļas, kam ir nozīmīga loma turpmākajā sižeta risinājumā. Galvenie varoņi – brālis un māsa – raksturoti kā spilgtas personības, lai gan viņi ir divpadsmitgadīgi bērni, un arī otrā plāna tēliem netrūkst dziļuma un intrigas.”

Blekinge Läns Tidning

“Patiešām biedējoši! Vienreizīgs šī žanra darbs. Kristīna Olsons attēlo bailes ārkārtīgi iespaidīgi.”

Sveriges Radio

KRISTĪNA OLSONE

TUKŠĀS PILS NOSLĒPUMS

No zviedru valodas tulkojusi **Dace Deniņa**

VĒTRU SĀLA

ZIEMEĻU RAGS

KAF

SKOLA

OSTA

821.113.6-93
Ol 660

Kristina Ohlsson
MYSTERIET PÅ ÖDEBORGEN

© Kristina Ohlsson, 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka dizainam izmantoti attēli no © carballo/depositphotos,
© nickvorobey.com/depositphotos.com,
© yuran78/depositphotos.com.

Juhana Adrēasona ilustrācijas

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Dace Deniņa, 2021
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-9278-7

1. nodaļa

Pirmo reizi Ellija melno putnu ieraudzīja jūras vidū. Viņa stāvēja zvejnieka laivas priekšgalā un lūkojās tālskatī. Debesis bija zilas, un spīdēja saule, taču viļņi bangoja augstu.

Ellija cieši satvēra tālskati un pūlējās nostāvēt stingri.

Melnais putns uzradās tieši mirklī, kad laiva pacēlās uz liela viļņa. Putns saklāva spārnus un pikēja Ellijas virzienā. It kā mestos uzbrukumā. Ellija pārbijusies paspēra soli atpakaļ un gandrīz nokrita.

Zvejnieks, kas stāvēja pie stūres, pamanīja notiekošo.

– Uzmanies! – viņš iesaucās. – Nestāvi priekšgalā, ja nespēj noturēt līdzsvaru. Es negribu, ka tu iekrīti ūdenī, jo tad tu noslīksi.

Zvejnieks bija satvēris stūri tikpat stingri kā Ellija tālskati.

– Tas putns taču man uzbruka! – Ellija atsaucās.
– Tā nav mana vaina.

Bija grūti saprast, vai zvejnieks ir dzirdējis viņas vārdus. Vējš aiznesa prom visas skaņas. Ellija nīgri pagriezās.

Viņa ar skatienu meklēja putnu, taču nekur to neredzēja. Tālskatis smagi iegūla rokā. Ellija jutās nogurusi no brauciena, tomēr nevēlējās nokļūt galā. Meitenei gribējās doties atpakaļ mājās, bet tieši to viņa nevarēja.

Vējš lika acīs sariesties asarām. Ellija notrauca kaut ko slapju no vaiga un pašķielēja uz savu brāli Valteru. Viņš klusi un stingri sēdēja uz koka sola blakus zvejniekam. Brāļa vaigi no aukstuma bija piesārtuši. Arī viņš gribēja doties mājās, Ellija to zināja.

Meitene pacēla tālskati pie acīm.

Viņi bija ceļā uz salu, ko dēvēja par Vētru salu. Zvejnieks bija teicis, ka brauciens neaizņems vairāk par pusstundu. Tā varēja būt taisnība. Sala nāca aizvien tuvāk.

Ellija piespieda tālskati ciešāk pie acīm.

Sala izskatījās maza. Un augsta. Viņa varēja samānīt kokus, kūmus un akmeņus. Un ostu ar piestātņi. Toties neredzēja necik daudz māju. Patiesībā viņa neredzēja nevienu vienīgu ēku.

Jo tuvāk salai viņi nokļuva, jo augstāk bangoja viļņi. Pat jūra nevēlējās, lai viņi nokļūtu galamērķī. Ellija nolaida tālskati. Varbūt tas bija labi, ka salā nedzīvoja daudz ļaužu. Viņa nevēlējās uzklaut jautājumus, kāpēc tur atrodas.

– Tagad centieties būt stipri, – mamma bija teikusi, pirms viņa un tētis aizbrauca. – Es apsolu, ka laiks paies ātri. Jūs varēsiet atbraukt ciemos, līdzko mēs būsīm iekārtojušies.

Līdzko mēs būsīm iekārtojušies.

Ko tas galu galā īsti nozīmēja?

Mamma bija runājusi tā, it kā viņa un tētis grasītos apmesties viesnīcā, bet tā taču nebija.

Es nemūžam nebraukšu ciemos uz turieni, Ellija nodomāja. Ceru, ka man viņus vairs nevajadzēs satikt.

Piepešs svilpiens lika meitenei pagriezties.

– Vai redzi tālskatī pili? – zvejnieks viņai uzsauca.

Pili?

Viņa papurināja galvu.

Zvejnieks uzsmaidīja Ellijai un tad Valteram.

Neviens no abiem nepasmaidīja pretī.

Ellija aizgāja un apsēdās blakus Valteram. Laiva līgojās viņai zem kājām.

– Cik ilgi jūs dzīvosiet Vētru salā? – zvejnieks jautāja.

Ellija ātri norija siekalas.

– Ne pārāk ilgi, – viņa atbildēja.

Meitene nesaprata, kas gan īsti ir nogājis greizi. Viņai un Valteram bija plāns, kā tikt galā bez vecākiem. Vispirmām kārtām viņiem bija jāturas kopā. Tas bija vissvarīgākais. Otrkārt, viņiem vajadzēja dzīvot pie abu draudzenes Juhannas.

Taču plāns bija izgāzies. Viņus nosūtīja pie svešiniekiem uz salu, kur viņi nekad nebija ciemojušies. Tas bija tik netaisni, ka to vispār nevarēja aptvert.

Neviens vairāk neko neteica, līdz viņi nonāca ostā. Laivas piestātnē viegli zvalstījās no viena sāna uz otru. Ellija pamanīja šauru, stāvu ceļu. Tas veda augšup uz salu.

Zvejnieks piestāja kādā tukšā stāvvietā.

– Es šodien runāju ar Betiju un Stefanu, – viņš teica. – Viņiem pieder tā vieta, kur jūs dzīvosiet. Betija teica, lai es pavadu jūs augšā kalnā, un tad viņa jūs tur pārņems.

Pārņems.

Tas izklausījās tā, it kā Ellija un Valters būtu divas salā izkraujamas paciņas. Bet ne jau par to viņa domāja visvairāk. Nē, Ellija domāja par pili, ko zvejnieks bija pieminējis. Tagad taču viņi bija nonākuši uz salas, bet pili joprojām neredzēja.

– Kur ir tā pils? – Ellija jautāja. – Vai jūs pajokojāt? Zvejnieks skaļi iesmējās.

– Ak tad jūs neesat par to dzirdējuši? – viņš sacīja. – Tad jau būtu laiks ieraudzīt, kur dzīvosiet.

Pateicis šos vārdus, viņš izkāpa krastā.

Ellija un Valters steidzās nopakaļ. Zvejnieks palīdzēja viņiem izcelt mantas. Tad viņš sāka iet augšup pa stāvo nogāzi. Ellija bija uzlikusi plecos mugursomu un pie rokas vilka čemodānu. Valteram bija tikpat daudz bagāžas.

Vietā, kur beidzās nogāze, slējās meža skupsna. Mazliet tālāk vīdēja koka namiņu puduris dažādās krāsās. Rozā, zilā un zaļā. Un baltā. Tas izskatījās skaisti. Tātad uz salas tomēr dzīvoja cilvēki.

– Savādi, – zvejnieks noteica. – Viņai taču bija jānāk šurp jūs sagaidīt.

Tagad, kad viņi vairs nebija jūrā, saule šķita karstāka. No vasaras brīvdienām bija pagājušas vēl tikai trīs nedēļas, bet nekas nebija tā, kā ierasts. Ellija juta,

kā viņai pakrūtē sažņaudzas. Viņa nevēlējās domāt par brīvdienām. Vispār nevēlējās domāt par tuvākajām nedēļām.

Šajā mirklī meitene pacēla skatienu un ieraudzīja kaut ko tādu, kas lika viņai spēji apstāties.

Pils!

Tieši kā zvejnieks tika teicis.

Īsta pils.

Tā atradās ceļa galā, tomēr bija skaidri saskatāma. Tumša un varena, būvēta no tūkstošiem akmens blukļu. Turklāt tai bija vairāki augsti torņi, kas sniedzās debesīs.

Ellija iepleta acis un izbrīnā raudzījās uz pili. Viņa bija domājusi, ka īstenībā tādas nemaz nepastāv. Tā viņai atgādināja māsīcas Lego pili, lai gan šī bija desmittūkstoš reižu lielāka.

– Iespaidīgi, vai ne? – sacīja zvejnieks.

Viņš izskatījās apmierināts, it kā būtu uzbūvējis pili pats. Valters pakasīja galvu.

– Bet... – viņš ierunājās.

– Jā? – zvejnieks atsaucās.

– Mēs taču tur nedzīvosim? – jautāja Ellija.

Zvejnieks sakārtoja naģeni.

– Dzīvosiet gan, – viņš sacīja. – Taču, ja jūs jautātu manas domas...

Viņš apklusā. Apņēmīgiem soļiem viņiem tuvojās kāds vīrietis. Ieraudzījis zvejnieku, viņš sāka iet ātrāk.

– Man nu reiz ir diezgan! – vīrietis sacīja, pienācis klāt. – Gribēju dot Betijai iespēju, bet tagad es izstājos, pirms spoki ir mani piebeiguši. Viņi naktīs

neļauj maniem krāsotājiem gulēt un pārvieta mantas. Piemēram, gleznas.

Vīrietis pievērsa skatienu vispirms Ellijai un pēc tam Valteram.

– Ak tu dieniņ! – viņš sacīja. – Man šķita, ka viņa jokoja. Jūs esat tie bērni, kas dzīvos pie Betijas un Stefana, vai ne?

Ellija un Valters klusēdami pamāja ar galvu.

Spoki, Ellija nodomāja. Kādi spoki?

– Bērni atbrauca kopā ar mani, – zvejnieks sacīja.
– Gan jau būs labi.

– Bet tu taču pats tam netici, vai ne? – teica vīrietis. – Tu tikpat labi kā es zini, ka bērni neiederas Tukšajā pilī. Un tie viesnīcas ļautiņi arī ne. Pils ir stāvējusi tukša gadu desmitiem. Es nesaprotu, kāpēc tā arī nevarēja palikt.

Viņš nogrozīja galvu.

– Es ceru, ka jūs tiksiet prom no šejienes pēc iespējas ātrāk, – viņš teica. – Nabaga, nabaga bērni!